

Philippe Jaroussky & Thibaut García —*À sa guitare*

Palau Grans Veus

Dimarts, 14 de desembre de 2021 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

Programa

Philippe Jaroussky, *contratenor*

Thibaut Garcia, *guitarra*

François Poulenc (1899-1963)

À sa guitare

Giuseppe Tommaso Giordani (1751-1798)

Caro mio ben

Francesca Caccini (1587-1640)

Chi desia di saper

John Dowland (1563-1626)

In darkness let me dwell

Come again

Henry Purcell (1659-1695)

“When I am laid”, ària de Dido de l'òpera

Dido and Aeneas

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Abendempfindung, KV. 523

Giovanni Paisiello (1740-1816)

Nel cor più non mi sento

Gioachino Rossini (1792-1868)

“Di tanti palpiti”, ària de Tancredi de l'òpera

Tancredi

Gerardo Matos Rodríguez (1897-1948)

La Cumparsita (guitarra sola)

Enric Granados (1867-1916)

El mirar de la maja

Franz Schubert (1797-1828)

Erlkönig

François Poulenc

Sarabanda (guitarra sola)

Gabriel Fauré (1845-1924)

Au bord de l'eau, op. 8/1

Nocturne, op. 43/2

Barbara (1930-1997)

Septembre

Federico García Lorca (1898-1936)

Anda jaleo

Luiz Bonfá (1922-2001)

Manhã de Carnaval

Dilermardo Reis (1916-1977)

Xodo da Baiana (guitarra sola)

Ariel Ramírez (1921-2010)

Alfonsina y el mar

Benjamin Britten (1913-1976)

Il est quelqu'un sur terre

Durada aproximada del concert: 80 minuts, sense pausa.

#ApropaCultura #clàssics

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

vocento

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Maria José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

Poema

12-28 No existeix la solitud

Totes les coses.

Totes les èpoques.

Tots els seus espais.

Totes les dimensions.

Tot existeix tot el temps al mateix temps.

Un instant no és mai el mínim.

És l'excés de sacietats.

Jaume C. Pons Alorda

Era (2018)

Comentari

La veu i la seva guitarra

El duo que formen Philippe Jaroussky i Thibaud Garcia és relativament recent. Jaroussky va quedar fascinat pel talent del jove guitarrista, nascut a Tolosa de Llenguadoc, als premis Victoires de la Musique del 2019, on el van reconèixer com a instrumentista revelació de l'any. Garcia feia temps que escoltava embadalit els discos del contratenor, commogut per aquella veu pura i cristal·lina, però sobretot captivat per l'intens vincle que estableix amb els textos que canta: segons el que ell mateix confessa, li va ensenyar a escoltar les paraules.

Certament, amb el seu cant Jaroussky sempre busca la naturalitat, la puresa de so, el joc entre veu parlada i cantada, i l'expressió nua, despullada i transparent dels mots i dels poemes que interpreta. I això és el que podem constatar en moltes de les cançons del repertori d'aquest concert, aquesta fusió entre paraula i música a través de dos instruments que són un símbol d'aquesta conjunció, la veu i la guitarra. A més, els darrers temps Jaroussky confessa haver-se allunyat del món de l'òpera i de les acrobàcies del *bel canto* per atènyer uns repertoris més poètics, d'una més gran sensibilitat; en la cançó o la *mélodie*, s'hi poden expressar tonalitats més subtils, girs inefables: *“Ara em sento més a gust en una mélodie de Fauré que en una gran ària escrita per a Farinelli”*.

Tots dos músics destaquen l'alquímia i la simbiosi necessària per interpretar un repertori com aquest, tan heterogeni i intens, desxifrant els tresors de cada cançó i compartint-ne l'emoció. Per a Thibaud Garcia acompanyar una veu és com fer-li un vestit d'alta costura, que li escaigui bé però que li permeti moure's amb llibertat. I és que, per la seva sonoritat subtil i discreta, la guitarra demana i ofereix una proximitat inusual amb el cantant (i amb els qui els escolten), i en aquest espai d'intimitat s'accentuen tots els colors i les sonoritats, de vegades murmuris, que l'acosten a la veu humana.

El repertori d'aquest recital ateny un ampli període històric, que va de les cançons de John Dowland fins a *La Cumparsita* o *Alfonsina y el mar*; però tot i que l'estil de la música varia d'una època a l'altra, les emocions que les inspiren són sempre les mateixes: l'amor el sentim igual ara que a l'època de Mozart. En el fons, diu Jaroussky, hi ha poca diferència entre una cançó de Reinaldo Hahn i una de Barbara. Però admet el component transgressor del programa i la possibilitat que incomodi els puristes, especialment per l'heterogeneïtat estilística, però també pel fet que moltes d'aquestes peces no sonaran en la versió original, sinó adaptades per a guitarra. No obstant això, tots dos músics confessen haver examinat a fons la idoneïtat de la proposta i defensen l'absoluta "honestedat" amb la qual l'afronten: al darrere de cada cançó viu una emoció profunda, i això ho redimeix tot.

La tria del repertori també obeeix a una voluntat confessada pel contratenor d'apartar-se de l'"integrisme barroc" en què ha viscut tant de temps. L'escolta de les grans dives del jazz o dels cantautors francesos li va descobrir un repertori preciós, i això, afegit a la idea d'allunyar-se per un temps de les orquestres i dels grans conjunts, el va portar a imaginar un viatge a través de quatre segles de música íntima, amb un fil conductor inequívoc d'amors i passions que uneix totes les cançons d'aquest repertori, i que permet fondre veu i guitarra en un sol vehicle artístic. Cap d'aquestes peces és original per a veu i guitarra, però aquesta nova versió hi dona un altre esperit, un aire nou. Això sí: el programa inclou petites joies inèdites per a guitarra sola, com la *Sarabanda* de Poulenc, una peça deliciosa on aquesta intimitat de la guitarra, ben a prop del xiuxiueig, llueix amb tot el seu esplendor.

En aquest recital, igual que en l'exquisit àlbum discogràfic que en va sorgir, Jaroussky i Garcia ens proposen una mena de viatge emocional, un trajecte vital ple de sorpreses, no cenyit estrictament a l'ordre cronològic, i que vincula emocions però també tonalitats, harmonies i històries: la dolça *Sarabanda* de Poulenc esdevé una mena de cançó de bressol a l'infant que s'ha mort al final d'*Erlkönig* de Schubert. Els sons espurnejants de la guitarra, talment estels de nit, al *Nocturne* de Fauré, donen pas a l'evocació tardoral del *Septembre* de Barbara. El corprenedor lament de Dido just abans de morir per amor, que clou tràgicament l'òpera *Dido and Aeneas* de Purcell, ve seguida per *Abendempfindung* (Sensació nocturna), un sorprenent lied de Mozart, que veu en la nit l'al·legoria de la mort i el descans etern i implora una llàgrima damunt la tomba. La cèlebre arieta de Paisiello, on un cor abandonat diu que ja no sent brillar la joventut, ve seguida de la poderosa declaració d'amor a la pàtria i a l'estimada del protagonista de *Tancredi*, en la cèlebre cavatina "Di tanti palpiti", de l'òpera del mateix nom que Rossini va compondre amb només 21 anys, la primera *opera seria* de la seva producció. L'arravatament amorós expressat en sons a *La Cumparsita* es combina amb la mirada fogosa de "la maja" de Granados ("Mi Maja, no me mires más / que tus ojos rayos son / y ardiendo en pasión / la muerte me dan"), la cinquena de les *Doce tonadillas en estilo antiguo*, composta només tres anys abans que el cèlebre tango. I la melancòlica cançó de Luiz Bonfá *Manhã de Carnaval*, escrita per a la pel·lícula *Orfeu negro* de Marcel Camus, s'aparella amb l'*Anda jaleo*, una cançó popular harmonitzada per Lorca que parla de gelosia i desamor.

Un recital que és una història d'emocions, un paisatge de sons i cançons esculpit amb el desig, un pèl foll i romàntic, que busca que tot sigui natural, com teixit pel pur plaer de la música.

Xavier Chavarria, musicòleg

Biografies

Philippe Jaroussky, contratenor

© Simon Fowler

És un dels principals contratenors del panorama internacional, com ho confirmen alguns dels prestigiosos premis que ha rebut: Victoires de la Musique com a artista líric revelació (2004) i artista líric el 2007 i el 2010, i l'Echo Klassik com a cantant de l'any (Munic, 2008), juntament amb L'Arpeggiata a Dresden (2009), i novament a Berlín (2016), entre d'altres.

Abasta un repertori extremadament ampli del Barroc, des dels refinaments del segle XVII amb compositors com Monteverdi, Sances o Rossi fins al virtuosisme impressionant de Händel o Vivaldi, que és un dels compositors que més ha interpretat a la seva carrera. Incansablement avantguardista en la recerca musical, ha contribuït al descobriment –o redescobriments– de compositors com ara Caldara, Porpora, Steffani, Telemann o Johann Christian Bach.

Darrerament ha assumit un repertori molt diferent, centrat en *mélodies* franceses al costat del pianista Jérôme Ducros. Ha mostrat la seva pròpia interpretació de *Les nuits d'été* (Berlioz) amb actuacions a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Elbphilharmonie d'Hamburg.

Ampliant el seu interès per les obres contemporànies, també ha interpretat composicions de Marc André Dalbavi, i ha cantat a la Nederlandse Opera d'Amsterdam (2016), Opéra de París (2018) i Teatro Real de Madrid (2018) l'òpera *Only the sound remains* de Kaija Saariaho, que va compondre específicament per a la seva veu.

Col·labora habitualment amb algunes de les millors formacions barroques, a les sales i els festivals més prestigiosos del món. El 2002 fundà l'Ensemble Artaserse, amb el qual actua per tot Europa.

La temporada 2019-20 va celebrar els seus vint anys de carrera amb diversos esdeveniments importants, com la incorporació de la seva estàtua al Musée Grévin de París, l'edició d'un llibre biogràfic i una antologia de tres discos: *Passion Philippe Jaroussky*.

La primavera d'aquest 2021 va debutar com a director al capdavant d'Artaserse en la producció de l'oratori *Il primo omicidio* de Scarlatti, juntament amb la soprano Sandrine Piau, els contratenors Christophe Dumaux, Paul-Antoine Benos-Djian i Bruno de Sa, el tenor Kresimir Spicer i el jove baix Yannis François. Aquest programa es farà al Festival de Salzburg i a l'Opéra de Montpellier, on Philippe Jaroussky i l'Ensemble Artaserse seran artistes residents les properes tres temporades.

Amb una quantiosa discografia, va col·laborar en l'*Edició Vivaldi* de Naïve juntament amb Jean-Christophe Spinosi i l'Ensemble Matheus. Ja fa anys que enregistra en exclusiva per a Erato-Warner Classics, i ha rebut nombrosos premis pels seus àlbums.

Des de fa tres anys treballa en un dels seus projectes més personals: l'Académie de Philippe Jaroussky. L'Académie intenta ajudar joves músics que viuen en aïllament cultural, mitjançant un ensenyament original, extens i exigent. Té la seu a La Seine Musicale, una nova sala, impressionant, localitzada a Boulogne-Billancourt.

A la Península ha actuat al Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, Auditorio Nacional de Madrid, Auditori de Barcelona, Palau de la Música de València, Auditori de Girona, Teatro de la Maestranza de Sevilla, Auditorio de Saragossa, Baluarte de Pamplona, Kursaal de Sant Sebastià, etc.

El 2009 va ser nomenat Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres pel govern francès.

Philippe Jaroussky i Ensemble Artaserse reben el suport de la Fondation Gisèle Tissier- Grandpierre de l'Institut France.

Thibaut Garcia, guitarra

©Warner Classics-Erato - Ph. Marco Borggreve

Nascut a Tolosa de Llenguadoc (1994), el guitarrista francoespanyol s'inicià a la guitarra als 7 anys. Guanyà el premi de guitarra a la classe de Paul Ferret. Als 16 anys va ser admès al Conservatoire National Supérieur de Musique et de Danse de París, amb el professor Olivier Chassain, i també va rebre classes de Judicaël Perroy. A la mateixa edat va guanyar el primer premi del Concurs Anna Amalia a Weimar (Alemanya). Des d'aleshores ha guanyat nombrosos premis en concursos internacionals, especialment el Guitar Foundation of America a Oklahoma City (2015), Concurs José Tomás de la localitat valenciana de Petrer (2014) i el Concurs Internacional de Sevilla (2013); i ha estat convidat a formar part dels seus jurats i a impartir-hi classes magistrals.

El 2015 va ser nomenat membre de l'Académie Charles Cros. El 2017 va ser seleccionat com a BBC New Generation Artist. I el 2019 com a Revelació Instrumental als Victoires de la Musique Classique.

Rep invitacions dels principals festivals de guitarra d'arreu del món: Austràlia, el Canadà, Espanya, Finlàndia, Suïssa, Bèlgica, Alemanya, França, Itàlia, Montenegro, Xile, els Estats Units, el Brasil, l'Argentina, Mèxic, Romania, Rússia... La temporada 2016-17 va fer una gira pels Estats Units i el Canadà amb més d'una seixantena de recitals. També ha actuat al Festival Radio France Occitanie de Montpellier, Festival Toulouse d'Été, Auditorium de Bordeus, Wigmore Hall de Londres, Konzerthaus de Viena, Concertgebouw d'Amsterdam, Txaikovski Hall de Moscou, Salle Bourgie de Mont-real, Philharmonie de París, Auditori del Musée d'Orsay, Chapelle Corneille de Rouen i al cicle Grands Interprètes de Tolosa de Llenguadoc, Festival Musiq'3 de Brussel·les, Seine Musicale...

El 2016 debutà en concert amb l'Orchestre National du Capitole de Tolosa de Llenguadoc. I ha actuat igualment amb l'Orquestra de Baden-Baden, Orchestra National de Montpellier, Orchestre de Canes, Orchestre de Dijon-Borgonya i amb les orquestres de la BBC. Durant la temporada 2020-21 la seva agenda inclou actuacions amb l'Orchestre de l'Opéra de Toló, Orchestre National du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, Orchestre de l'Opéra de Bordeus, Orchestre de Chambre de París, Glacier Symphony...

Com a músic de cambra, ha col·laborat amb Edgar Moreau, Raphaël Sévère, Philippe Jaroussky, Elsa Dreisig, Josep-Ramon Olivé, Antoine Morinière, Boris Grelier, Anaïs Constans, els germans La Marca, Kathryn Rudge, Anastasia Kobekina, Quatuor Arod, Félicien Brut...

El 2016 va signar un contracte en exclusiva amb Warner Classics/Erato. El primer enregistrament per al segell va ser *Leyendas*. El segon, *Bach inspirations*, va aparèixer la tardor del 2018. I el tercer, *Aranjuez*, enregistrat amb l'Orchestre National du Capitole de Tolosa de Llenguadoc, sota la direcció de Ben Glassberg (editat la tardor del 2020), va tenir una bona acollida de la crítica francesa i internacional i va ser guardonat amb un Choc de Classica, un Diapason d'Or i va ser seleccionat per «Gramophone».

Palau de la Música Catalana

Nadal al Palau

Del 13 de desembre
al 18 de gener

Més informació
i venda d'entrades
a www.palaumusica.cat/nadal

Dilluns, 13.12.21

Cantates i himnes de Nadal
de Bach

Dijous, 16.12.21

L'enfance du Christ de Berlioz
amb John Eliot Gardiner

Dissabte, 18.12.21

Festival de valsos i danses

Diumenge, 19.12.21 | Diumenge, 09.01.22

Bandes sonores
de John Williams

Dimarts, 21.12.21

La Grande Chapelle &
Escolania de Montserrat

Dissabte, 25.12.21 | Dissabte, 08.01.22

El trencanous de Txaikovski

Diumenge, 26.12.21

Concert de Sant Esteve

Dissabte, 01.01.22 | Diumenge, 02.01.22

Concert d'Any Nou amb valsos
de la família Strauss

Visites, concerts per
a famílies i molt més!

Textos

François Poulenc (1899-1963)

À sa guitare

Text de Pierre de Ronsard (1524-1585)

Ma guitare, je te chante,
par qui seule je déçois,
je déçois, je romps, j'enchanter
les amours que je reçois.

*Guitarra meva, et canto
per qui només decebo,
decebo, trencó, delecto
els amors que rebo.*

Au son de ton harmonie
je rafraîchis ma chaleur,
ma chaleur, flamme infinie,
naissante d'un beau malheur.

*Al so de la teva harmonia
refresco el meu ardor,
el meu ardor, flama infinita,
que neix d'un bell infortuni.*

Giuseppe Giordani (1751-1798)

Caro mio ben

Caro mio ben
credimi almen,
senza di te
languisce il cor.

*Estimat,
almenys creu-me,
sense tu
se'm marceix el cor.*

Il tuo fedel
sospira ognor.
Cessa, crudel,
tanto rigor!

*Jo, fidel,
sospiro per tu en tot moment.
Cessa, cruel, de tractar-me,
tan severament!*

Francesca Caccini (1587-1640)

Chi desia di saper

Chi desia di saper che cosa è amore,
io dirò, che non sia se non ardore,
che non sia se non dolore,
che non sia se non timore,
che non sia se non furore,
io dirò che non sia se non ardore,
chi desia di saper che cosa è amore.

*A qui vulgui saber què és l'amor,
li diré, que no és sinó ardor,
que no és sinó dolor,
que no és sinó por,
que no és sinó fúria,
li diré que no és sinó ardor,
a qui vulgui saber què és l'amor.*

Chi mi domanderà s'amor' io sento,
io dirò che'l mio foco è tutto spento,
ch'io non provo più tormento,
ch'io non tremo, ne pavento,
ch'io ne vivo ogn' or contento,
io dirò che'l mio foco è tutto spento,
chi mi domanderà s'amor' io sento.

*A qui em demani si jo sento amor
li diré que el meu foc està apagat,
que ja no sento turment,
que no tremolo, ni temo,
que visc cada hora felix,
li diré que el meu foc està apagat,
a qui em demani si jo sento amor.*

Chi mi consiglierà ch'io debb'amare,
io dirò che non vò più sospirare,
né temere, né sperare,
né avvampare né gelare,
né languire né penare.

Io dirò che non vò più sospirare,
chi mi consiglierà ch'io debb'amare.

*A qui m'aconselli que estimi,
li diré que ja no vull sospirar,
ni tenir por ni esperança,
ni cremar-me ni congelar-me,
ni llanguir ni patir.*

*Li diré que ja no vull sospirar,
a qui m'aconselli que estimi.*

Chi d'amor crederrà dolce il gioire,
io dirò che più dolce è amor fuggire,
ne piegarsi al suo desire,
ne tentar suoi sdegni, et ire,
ne provare il suo martire,
io dirò che più dolce è amor fuggire,
chi d'amor crederrà dolce il gioire.
*A qui cregui en la dolça alegria de l'amor,
li diré que és més dolç fugir,
no inclinar-se davant el seu desig,
ni temptar el seu menyspreu i ira,
ni tastar-ne el sofriment,
li diré que és més dolç fugir,
a qui cregui en la dolça alegria de l'amor.*

John Dowland (1563-1626)

In darkness let me dwell

In darkness let me dwell; the ground shall sorrow be,
The roof despair, to bar all cheerful light from me;
The walls of marble black, that moist'ned still shall weep;
My music, hellish jarring sounds, to banish friendly sleep.
Thus, wedded to my woes, and bedded to my tomb,
O let me living die, till death do come.

*En la foscor romandrè; el terra serà dolor,
el sostre serà desesperança, per allunyar tota llum alegre de mi;
les parets de marbre negre, que encara humides, ploraran;
la meua música, sons infernals, per desterrar la son acollidora.
Així, casat amb les meves afliccions, i ajagut al meu sepulcre,
oh, deixa'm viure moribund, fins que arribi la mort.*

Come again

Come again!
Sweet love doth now invite
Thy graces that refrain
To do me due delight,
To see, to hear, to touch, to kiss, to die,
With thee again in sweetest sympathy.

*Torna!
Dolç amor, que ara convida
les teves gràcies que s'abstenen
de causar-me delit,
veure, sentir, tocar, besar, morir,
amb tu de nou en el millor benestar.*

Come again!
That I may cease to mourn
Through thy unkind disdain;
For now left and forlorn
I sit, I sigh, I weep, I faint, I die
In deadly pain and endless misery.

Torna!
Així puc deixar de plorar,
pel teu menyspreu cruel;
ara, abandonat i sense consol
m'assec, sospiro, ploro, defalleixo, moro
en el dolor mortal i la misèria sense fi.

All the night
My sleeps are full of dreams,
My eyes are full of streams.
My heart takes no delight
To see the fruits and joys that some do find
And mark the storms are me assign'd.

Cada nit
el meu son és ple de somnis,
els meus ulls, plens de rierols,
el meu cor no té delit
per veure els fruits i la joia que altres troben,
i mostren les tempestes que m'han assignat.

Gentle Love,
Draw forth thy wounding dart,
Thou canst not pierce her heart;
For I, that do approve
By sighs and tears more hot than are thy shafts
Did tempt while she for triumph laughs.

Dolç amor,
lleva aquest dard feridor,
no puc perforar el seu cor
jo, que m'entesto
amb sospirs i llàgrimes més calentes que la teva sageta,
ho intento mentre ella riu triomfant.

Henry Purcell (1659-1695)

“When I am laid”, ària de Dido de l'òpera
Dido and Aeneas

When I am laid in earth,
May my wrongs create
No trouble, no trouble in thy breast;
Remember me, remember me, but ah!
forget my fate.

*Quan em cobreixi la terra,
que els meus mals no desvetllin
cap recança al vostre cor:
recordeu-me!... Mes, ai,
oblideu el meu destí!*

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Abendempfindung, KV. 523

Text de Joachim Heinrich Campe (1746-1818)

Abend ist's, die Sonne ist verschwunden,
und der Mond strahlt Silberglanz;
so entflieh'n des Lebens schönste Stunden,
flieh'n vorüber wie im Tanz!

*És de nit, el sol ha desaparegut
i la lluna irradia la seva brillantor de plata;
així fugen les hores més belles de la vida,
passen fugaces com en un ball.*

Bald entflieht des Lebens bunte Szene,
und der Vorhang rollt herab.
Aus ist unser Spiel! Des Freundes Träne
fließet schon auf unser Grab.

*Aviat fugirà l'acolorida escena de la vida,
i caurà el teló;
la nostra representació haurà acabat, les llàgrimes de l'amic
correran sobre la nostra tomba.*

Bald vielleicht mir weht, wie Westwind leise,
eine stille Ahnung zu –
schließ' ich dieses Lebens Pilgerreise,
fliege in das Land der Ruh'.

*Potser aviat (sento que m'arriba, com un suau vent de l'Oest,
un calmat presentiment)
acabaré el meu pelegrinatge per aquesta vida
i volaré al país del repòs.*

Werd't ihr dann an meinem Grabe weinen,
trauernd meine Asche seh'n,
dann, o Freunde, will ich euch erscheinen
und will Himmel auf euch weh'n.

*I aleshores plorareu ran de la meva tomba
i veureu entristits les meves cendres,
llavors, oh amics!, m'apareixeré davant vostre
i bufaré, impulsant-vos cap al cel.*

Schenk' auch du ein Tränchen mir
und pflücke mir ein Veilchen auf mein Grab;
und mit deinem seelenvollen Blicke
sieh' dann sanft auf mich herab.

*Regala'm tu també una llagrimeta
i talla una violeta per a la meva tomba,
i amb el teu esguard ple de vida
mira suaument cap avall, cap a mi.*

Weih mir eine Träne, und ach!
Schäme dich nur nicht, sie mir zu weih'n,
oh, sie wird in meinem Diademe
dann die schönste Perle sein.

*Plora una llàgrima i, ai!
no t'avergonyeixis de dedicar-me-la;
perquè serà, en la meva diadema,
la perla més bonica.*

Giovanni Paisiello (1740-1816)

Nel cor più non mi sento

Text de Giuseppe Palomba (1769-1825)

Nel cor più non mi sento
brillar la gioventù.
Ragion del mio tormento,
Amor, ci hai colpa tu.
*Ja no sento en el meu cor
que hi brilla la joventut;
la raó del meu turment,
Amor, ets tu!*

Mi pizzichi, mi stuzzichi,
mi pungichi, mi mastichi;
Che cosa è questa oimè?
*Em provoques, m'empenys,
em punxes, em mastegues;
quina cosa és aquesta?*

Pietà, pietà, pietà!
Amore è un certo che,
che disperar mi fa!
Pietat, pietat, pietat!
*Amor una cosa és certa,
i és que em desesperes!*

Gioachino Rossini (1792-1868)

“Di tanti palpiti”, ària de Tancredi de l'òpera
Tancredi

Di tanti palpiti, di tante pene,
dolce mio bene, spero merce.
Mi rivedrai...
ti rivedrò...
nei tuoi bei rai mi pascerò.
Deliri, sospiri...
accenti, contenti!
Sarà felice, il cor mel dice,
il mio destino vicino a te.
De tants batecs, de tantes penes,
dolç amor, sigues el meu consol.
Em tornaràs a veure...
et tornaré a veure...
La teva mirada serà el meu aliment.
Deliris... Somnis...
Paraules... Alegries...
El cor em diu que seré feliç,
el meu destí al teu costat.

Enric Granados (1867-1916)

El mirar de la maja

¿Por qué es en mis ojos
tan hondo el mirar
que a fin de cortar
desdenes y enojos
los suelo entornar?
¿Qué fuego dentro llevarán
que si acaso con calor
los clavo en mi amor
sonrojo me dan?

Por eso el chispero
a quien mi alma di
al verse ante mí
me tira el sombrero
y dícame así:
“Mi Maja, no me mires más
que tus ojos rayos son
y ardiendo en pasión
a muerte me dan”.

Franz Schubert (1797-1828)

Erlkönig

Text de Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind:
Er hat den Knaben wohl in dem Arm,
er fasst ihn sicher, er hält ihn warm.

*Qui colca tan tard, en freda nit?
És un bon pare amb son fill petit;
a pes de braços duu el tendre infant,
l'estreny amb força i el va escalfant.*

„Mein Sohn, was birgst du so bang dein Gesicht?“

„Siehst, Vater, du den Erlkönig nicht?
Den Erlenkönig mit Kron' und Schweif?“
„Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif.“

—*Fill meu, per què el rostre amagues poruc?*

—*Ai pare, el rei dels verns no veus tu?*

Corona i ròssec duu el rei dels verns!

—*Fill meu, ço un cap de nívol és.*

„Du liebes Kind, komm, geh mit mir!
Gar schöne Spiele spiel' ich mit dir;
manch' bunte Blumen sind an dem Strand,
mein' Mutter hat manch gülden Gewand.“

*“Ninet amat, au, vine amb mi!
Farem plegats uns jocs ben bonics;
allà a la riba hi ha belles flors
i la mare té uns vestits de colors.”*

„Mein Vater, mein Vater, und hörest du nicht,
was Erlenkönig mir leise verspricht?“

„Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind:
In dürren Blättern säuselt der Wind.“

—*Ai pare, mon pare, tu açò no has sentit
que el rei dels verns a l'orella m'ha dit?*

—*No temis, no t'espantis, fill meu;
són fulles seques, brunzen pel vent.*

„Willst, feiner Knabe, du mit mir gehn?
Meine Töchter sollen dich warten schön;
meine Töchter führen den nächtlichen Rein
und wiegen und tanzen und singen dich ein.“

*“No vols, ninet, vindre amb mi allà?
Mes gentils filletes t'esperen ja;
mes filletes fan la sardana a la nit
i amb danses i cants rondaran el teu llit.”*

„Mein Vater, mein Vater, und siehst du nicht dort
Erlkönigs Töchter am düstern Ort?“

„Mein Sohn, mein Sohn, ich seh es genau:
Es scheinen die alten Weiden so grau.“

—*Ai pare, mon pare, no albires tampoc
del rei les filles allà, tan fosc?*

—*Fill meu, fill meu, ja ho veig, ja ho entenc:
t'ho semblen els salzes vells, tan grisencs.*

„Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;
und bist du nicht willig, so brauch ich Gewalt.“

„Mein Vater, mein Vater, jetzt fasst er mich an!
Erlkönig hat mir ein Leids getan!“

*“T’estimo, nin, m’encisa la fila que fas;
si no vens de bones, per força vindràs.”*

*—Ai pare, mon pare, que ja m’ha agafat!
Quin mal que em fa el rei dels verns, quin mal!*

Dem Vater grauset, er reitet geschwind,
er hält in den Armen das ächzende Kind,
erreicht den Hof mit Müh’ und Not:
In seinen Armen das Kind war tot.

*S’esglaià el pare i colca rabent;
duu a pes de braços el nin fent gemecs;
arriba a casa amb gran esforç:
en els seus braços el nin... és mort!*

Gabriel Fauré (1845-1924)

Au bord de l’eau, op. 8/1

Text de Sully Prudhomme (1839-1907)

S’asseoir tous deux au bord du flot qui passe,
Le voir passer;
Tous deux, s’il glisse un nuage en l’espace,
Le voir glisser;

*Asseure’s tots dos a la vora de l’onatge que passa,
veure’l passar;
tots dos, si llisca un núvol a l’espai,
veure’l lliscar;*

À l’horizon, s’il fume un toit de chaume,
Le voir fumer;
Aux alentours si quelque fleur embaume,
S’en embaumer;

*a l’horitzó, si fumeja una teulada de palla,
veure-la fumar;
pels voltants si alguna flor és perfumada,
perfumar-se’n;*

Entendre au pied du saule où l’eau murmure
L’eau murmurer;
Ne pas sentir, tant que ce rêve dure,
Le temps durer;

*escoltar al peu del salze, on l’aigua mormola,
la remor de l’aigua;
no sentir, mentre dura aquest somni,
la durada del temps;*

Mais n'apportant de passion profonde
Qu'à s'adorer,
Sans nul souci des querelles du monde,
Les ignorer;
*i no tenint passió més profunda
que adorar-se l'un a l'altre,
sense cap preocupació pels problemes del món,
ignorar-los;*

Et seuls, tous deux devant tout ce qui lasse,
Sans se lasser,
Sentir l'amour, devant tout ce qui passe,
Ne point passer !
*i sols, tots dos davant de tot el que avorreix,
sense avorrir-se,
sentir l'amor, davant de tot el que passa.
No passar!*

Nocturne, op 43/2

Text d'Auguste Villiers de l'Isle-Adam (1838-1889)

La Nuit, sur le grand mystère,
Entr'ouvre ses écrins bleus:
Autant de fleurs sur la terre,
Que d'étoiles dans les cieux!
*La Nit, en un gran misteri
entreobre els seus joiers blaus:
tantes flors en la terra
com estrelles en el cell!*

On voit ses ombres dormantes
S'éclairer, à tous moments,
Autant par les fleurs charmantes
Que par les astres charmants.
*Veiem les seves ombres adormides
il·luminar-se, en tot moment,
tant per les flors encisadores
com pels astres encantadors.*

Moi, ma Nuit au sombre voile
N'a, pour charme et pour clarté,
Qu'une fleur et qu'une étoile:
Mon amour et ta beauté !
*Jo, la meva nit de vel obscur
no té per encant i brillantor
més que una flor i que una estrella:
el meu amor i la teva bellesa.*

Barbara (1930-1997)

Septembre

Jamais la fin d'été n'avait paru si belle.
Les vignes de l'année auront de beaux raisins.
On voit se rassembler, déjà les hirondelles
mais il faut se quitter, pourtant, l'on s'aimait bien.
Mai el final de l'estiu ha estat tan bonic.
Les vinyes enguany tindran raïms preciosos.
Vèiem les orenetes aplegant-se,
però ens hem de separar, tanmateix ens hem estimat.

Quel joli temps pour se dire au revoir.
Quel joli soir pour jouer ses vingt ans.
Sur la fumée des cigarettes,
l'amour s'en va, mon coeur s'arrête.
Quel joli temps pour se dire au revoir.
Quel joli soir pour jouer ses vingt ans.
Quin bon moment per dir adeu.
Quina tarda més bonica per jugar-se els vint anys.
Sobre el fum de les cigarretes,
l'amor se'n va, el meu cor s'atura.
Quin bon moment per dir adeu.
Quina tarda més bonica per jugar-se els vint anys.

Les fleurs portent déjà les couleurs de septembre
et l'on entend, de loin, s'annoncer les bateaux.
Beau temps pour un chagrin que ce temps couleur d'ambre.
Je reste sur le quai. Mon amour, à bientôt.
Les flors ja llueixen els colors de setembre
i podem escoltar les barques de lluny.
Temps bonic per a una pena, aquest temps color d'ambre.
Em quedo a l'andana. Amor meu, fins aviat.

Quel joli temps, mon amour, au revoir.
Quel joli temps pour jouer ses vingt ans.
Sur la fumée des cigarettes,
l'amour nous reviendra peut-être.
Peut-être un soir, au détour d'un printemps.
Quel joli temps, le temps de se revoir.
Quin bon moment per dir adeu.
Quina tarda més bonica per jugar-se els vint anys.
Sobre el fum de les cigarretes,
l'amor pot tornar a nosaltres.
Potser un vespre, al tombant de la primavera.
Quin temps més bonic, el moment de retrobar-nos.

Jamais les fleurs de mai n'auront paru si belles.
Les vignes de l'année auront de beaux raisins.
Quand tu me reviendras, avec les hirondelles,
car tu me reviendras, mon amour, à demain...
Mai les flors de maig hauran semblat tan belles.
Les vinyes de l'any tindran raïms preciosos.
Quan tornis a mi, amb les orenetes,
perquè tornaràs a mi, amor meu, fins demà...

Federico García Lorca (1898-1936)

Anda jaleo

Yo me arrimé a un pino verde
por ver si la divisaba,
y sólo divisé el polvo
del coche que la llevaba.
Anda jaleo, jaleo:
ya se acabó el alboroto
y vamos al tiroteo.

No salgas, paloma, al campo,
mira que soy cazador,
y si te tiro y te mato
para mí será el dolor,
para mí será el quebranto.
Anda, jaleo, jaleo, etc.

En la calle de los Muros
han matado una paloma.
Yo cortaré con mis manos
las flores de su corona.
Anda, jaleo, jaleo, etc.

Luiz Bonfá (1922-2001)

Manhã de Carnaval

Text de Carl Sigman (1909-2000)

Manhã, tão bonita manhã
Na vida, uma nova canção
Cantando só teus olhos
Teu riso, tuas mãos
Pois há de haver um dia
Em que virás

*Demà, tan bonic matí
a la vida, una nova cançó
cantant només els teus ulls,
el teu riure, les teves mans,
perquè hi haurà un dia
que vindràs.*

Das cordas do meu violão
Que só teu amor procurou
Vem uma voz
Falar dos beijos perdidos
Nos lábios teus

*De les cordes de la meua guitarra,
que només buscava el teu amor,
arriba una veu
que parla dels petons perduts
als teus llavis.*

Canta o meu coração
Alegria voltou
Tão feliz a manhã deste amor

*El meu cor canta.
L'alegria ha tornat,
tan feliç a l'alba d'aquest amor.*

Manhã tão bonita manhã
De um dia feliz que chegou
O sol no céu surgiu
Em cada cor brilhou
Voltou o sonho então ao coração

*Demà, tan bonic matí,
d'un dia feliç que ha arribat,
el sol ha sorgit al cel,
i ha brillat a cada cor.
Aleshores el cor ha tornat a somiar.*

Depois deste dia feliz
Não sei se outro dia haverá
É nossa manhã, tão bela afinal
Manhã de carnaval

*Després d'aquest dia feliç
no sé si un altre dia vindrà.
I el nostre matí, finalment tan bonic,
matí de Carnaval.*

Canta o meu coração, etc.
Alegria voltou
Tão feliz a manhã desse amor
El meu cor canta.
L'alegria ha tornat,
tan felix a l'alba d'aquest amor.

Ariel Ramírez (1921-2010)

Alfonsina y el mar

Por la blanda arena que lame el mar
su pequeña huella no vuelve más,
un sendero solo de pena y silencio llegó
hasta el agua profunda.
Un sendero solo de penas mudas llegó
hasta la espuma.

Sabe Dios qué angustia te acompañó
qué dolores viejos, calló tu voz
para recostarte arrullada en el canto
de las caracolas marinas.
La canción que canta en el fondo oscuro del mar
la caracola.

Te vas Alfonsina con tu soledad,
¿qué poemas nuevos fuiste a buscar?
Y una voz antigua de viento y de sal
te requiebra el alma y la está llevando
y te vas hacia allá como en sueños,
dormida, Alfonsina, vestida de mar.

Cinco sirenitas te llevarán
por caminos de algas y de coral
y fosforescentes caballos marinos harán
una ronda a tu lado.
Y los habitantes del agua van a jugar
pronto a tu lado.

Bájame la lámpara un poco más,
déjame que duerma nodriza en paz
y si llama él no le digas que estoy,
dile que Alfonsina no vuelve.
Y si llama él no le digas nunca que estoy,
di que me he ido.

Te vas Alfonsina con tu soledad, etc.

Benjamin Britten (1913-1976)

Il est quelqu'un sur terre

Il est quelqu'un sur terre,
va, mon rouet !
Docile, tourne, va ton train,
et dis, tout bas, ton doux refrain,
il est quelqu'un sur terre,
vers qui mes rêves vont.

*Hi ha algú a la terra,
vinga filosa!
Dòcil, gira, ves al teu pas,
i digues, baixet, la teva dolça cançó,
hi ha algú sobre la terra
cap a qui van els meus somnis.*

Il est dans la vallée,
va, mon rouet !
Docile, tourne, va ton train,
et dis, tout bas, ton doux refrain,
il est dans la vallée,
un moulin près du pont.

*Ell és a la vall,
vinga filosa!
Dòcil, gira, ves al teu pas,
i digues, baixet, la teva dolça cançó,
Ell és a la vall,
un molí prop d'un pont.*

L'amour y moud' sa graine,
va, mon rouet !
Docile, tourne, va ton train,
et dis, tout bas, ton doux refrain,
l'amour y moud' sa graine,
tant que le jour est long.

*L'amor hi moldrà el seu gra
vinga filosa!
Dòcil, gira, ves al teu pas,
i digues, baixet, la teva dolça cançó,
l'amor hi moldrà el seu gra
mentre dura el dia.*

La nuit vers les étoiles,
va, mon rouet !
Docile, tourne, va ton train,
et dis, tout bas, ton doux refrain,
la nuit vers les étoiles,
souple sa chanson.

*La nit cap a les estrelles
vinga filosa!*

*Dòcil, gira, ves al teu pas,
i digues, baixet, la teva dolça cançó,
la nit cap a les estrelles
sospira la seva cançó.*

La rou' s'y est brisée.
Va, mon rouet !
Docile, tourne, va ton train,
et dis, tout bas, ton doux refrain,
la rou' s'y est brisée.
Finie est la chanson.

*La roda s'ha trencat
vinga filosa!*

*Dòcil, gira, ves al teu pas,
i digues, baixet, la teva dolça cançó,
la roda s'ha trencat.
La cançó s'ha acabat.*

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Franco Fagioli
Dijous, 20.01.22 - 20h

Franco Fagioli, contratenor
Ensemble Gabetta Consort
Andrés Gabetta, director

Obres de Purcell, Vinci, Händel, Vivaldi, Porpora i Locatelli

Preus: de 12 a 60 €

Julia Lezhneva
Dilluns, 07.02.22 - 20h

Julia Lezhneva, soprano
Pavel Nersessian, piano

Obres de Händel, Vivaldi, Haydn i Mozart

Preu: de 30 a 45 €

**Jonas Kaufmann, Diana Damrau & Helmut
Deutsch**
Dissabte, 09.04.22 - 20 h

Diana Damrau, soprano
Jonas Kaufmann, tenor
Helmut Deutsch, piano

Lieder de Schumann i Brahms

Preus: de 35 a 150 €

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

